GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

“La mel és més dolça que la sang” nova adquisició del museu Dalí.

Cultura | 11/04/2011 | 12:08

L’obra s’exposarà a la Sala del Tresor del Teatre-Museu a partir de dimarts 12 d’abril de 2011.

Avui a les onze del matí a la Sala de les Loggies del Teatre-Museu Dalí de Figueres, la Fundació Gala-Salvador Dalí ha presentat la darrera adquisició d’obra de l’artista, un oli sobre fusta titulat Estudi per a “La mel és més dolça que la sang”. La presentació ha anat a càrrec d’Antoni Pitxot, director del Teatre-Museu Dalí, i de Montse Aguer, directora del Centre d’Estudis Dalinians.

La Fundació Gala-Salvador Dalí des de l’any 1991 porta a terme una intensa política d’adquisició d’obra destinada a completar l’univers dalinià que es conserva darrera els murs del Teatre-Museu Dalí.

L’objectiu de la política d’adquisicions de la Fundació és mantenir el museu de Figueres com la peça fonamental per entendre l’evolució pictòrica, el pensament i la vida de Salvador Dalí. Dins d’aquesta evolució, avui presentem una obra cabdal en la trajectòria del pintor: Estudi per a “La mel és més dolça que la sang” de l’any 1926.

L’obra s’exposarà a la Sala del Tresor del Teatre-Museu a partir de dimarts 12 d’abril de 2011.

Descripció tècnica

Títol: Estudi per a “La mel és més dolça que la sang”
Any: 1926

Context de l’obra

Sabem per la correspondència amb Federico García Lorca i altres amics del pintor com Sebastià Gasch que Dalí es referia a la pintura desapareguda com a Bosc d’aparells, en canvi, en aquest oli podem llegir de forma clara a l'angle inferior esquerre: Etude pour "Le miel est plus douce que la sang"[sic]. Aquesta expressió, tan poètica, està inspirada, tal com Dalí explica a La vida secreta de Salvador Dalí en una frase de Lídia de Cadaqués: “[…] Lídia començà a esplomissar-lo i aviat tota la peça era coberta de plomes. Llesta aquesta operació, va netejar l’animalet i, amb els dits regalimants de sang, va començar a treure-li les vísceres, que col•locava en una plata sobre el vidre de la taula, on jo havia deixat un llibre costosíssim de facsímils de dibuixos de Giovanni Bellini.

Veient això, em vaig posar dret d’un bot per salvar el llibre de possibles esquitxos. Lídia va somriure amargament i digué: «La sang no taca —i després afegí immediatament aquesta frase, amb una expressió maliciosa als ulls que estava carregada d’un ocult significat eròtic—: La sang és més dolça que la mel. Jo —continuà— sóc sang, i la mel són totes les altres dones. Els meus fills —afegí en veu baixa— en aquest moment van contra la sang i corren darrere la mel »” .

Aquesta obra és molt interessant també per ser l’estudi d’una pintura avui desapareguda La mel

és més dolça que la sang de 1927 [núm. cat. 194]. En l'Estudi que avui presentem podem destacar els mateixos elements iconogràfics que fan tan especial l'obra ja acabada: els aparells, el cap tallat, la sang, l'ase putrefacte..., elements que ens remeten a la "nova estètica" del pintor, i en què podem observar les primeres referències clares al surrealisme. Aquesta "nova estètica" és la que anuncia formalment en alguns dels seus textos publicats a L'Amic de les Arts com ara "Sant Sebastià" o "La meva amiga i la platja", i que també comenta al seu amic, el poeta García Lorca, en les cartes que es bescanvien durant aquest període.

Sabem així mateix que l'obra pictòrica de Dalí no es pot separar de l'obra escrita. Aquest tret característic en la trajectòria artística del pintor comença precisament en aquest moment, mentre s'està gestant La mel és més dolça que la sang i per tant el seu estudi. Tant aquestes pintures com el text són indicadors del punt d'inflexió en l'art de Dalí després d'un període de diversos anys durant els quals experimenta amb gran diversitat d'estils moderns i contemporanis.

Per tant, La mel és més dolça que la sang i el seu estudi són obres que marquen un procés de canvi estilístic on apareixen elements de l'etapa anterior com els caps tallats que ens revelen l'empremta del seu nou classicisme i sobretot de la influència de Picasso (Taula davant el mar, 1926 [núm. cat 187]; Natura morta al clar de lluna, 1926 [núm. cat. 196]; Composició amb tres figures. "Acadèmia neocubista", 1926 [núm. cat. 171]); els objectes que esdevenen "aparells" i que denoten l'interès pel "maquinisme" com a Depart. "Homenatge al Noticiari Fox", 1926 [núm. cat. 154], Natura morta al clar de lluna malva, 1926 [cat. 186] o Natura morta. "Invitació a la son", 1926 [núm. cat. 172]. Així com les primeres influències d'altres artistes contemporanis com ara Joan Miró, Yves Tanguy i sobretot Giorgio de Chirico.

La lectura atenta de l'article "Sant Sebastià", ens porta directament a la interpretació que fa Dalí sobretot de les obres de De Chirico. Aquestes proporcionen a Dalí la base per a Aparell i mà, 1927 [núm. cat. 195] i per a La mel és més dolça que la sang i el seu estudi.

L'impacte visual és també evident en els "aparells" que es troben en aquestes obres, així com en la seva llum dura, forta i en les ombres fosques. El resultat d'aquest nou escenari està poblat per elements que tenen afinitat estilística amb Tanguy i Miró (encara que no necessàriament deriva directament d'ells).

Aquestes formes, els petits i curiosos organismes, les varetes com agulles, els cossos fragmentats,... són evocats en certs passatges del "Sant Sebastià", la qual cosa converteix el text i l'obra en una unitat, en un tot que esdevindrà allò habitual en l'obra del pintor.

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/18332-la-mel-es-mes-dolca-que-la-sang-nova-adquisicio-del-museu-dali.htm